

Zusters en broeders,

Witte Donderdag zou je de **verjaardag** kunnen noemen van een van de twee belangrijkste sacramenten. Naast de doop geldt de eucharistie of communie in ons geloof namelijk als zodanig. We kennen de instelling van dat sacrament allemaal uit het verhaal van het Laatste Avondmaal, waarbij Jezus aan de vooravond van Zijn lijden Zijn lichaam en bloed aan de apostelen uitdeelde in de gedaante van brood en wijn. We lezen daarover bij Matheus, Marcus en Lucas. Maar, zoals u zojuist bij het horen van de evangeliëlezing van vandaag kon vaststellen, **niet bij Johannes**. Bij hem vinden we de instellingswoorden al eerder, in het hoofdstuk over de wonderbare broodvermenigvuldiging, als Hij daarna het volk toespreekt in de synagoge van Kafarnaüm. Daar noemt Hij zichzelf 'het levende brood dat uit de hemel is neergedaald'. 'Het brood dat ik zal geven', zegt hij, 'is mijn vlees.' En 'wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven'. In Zijn vernederende dood aan het kruis om ons te verlossen, gaf Jezus ons 'een teken van Zijn liefde tot het uiterste toe', zo lezen we. Johannes is de enige evangelist die benadrukt dat Jezus bij het Laatste Avondmaal daarvan als het ware een **on-bloedige voorproeve** geeft. Hij doet Zijn bovenkleed uit en knoopt een lendendoek om, zoals dat ook vooraf-gaand aan de kruisiging zal gebeuren, zij het dan wat ruwer. Hij verricht aan zijn leerlingen het nederigste dienstwerk dat ze kennen en dat zelfs voor Joodse slaven te min geacht wordt. Hij wast hen, ondanks het tegensputteren van Petrus, vóór de maaltijd de voeten. Oók die van Judas die hem diezelfde nacht nog zal verraden. En óók die van Petrus die hem de volgende ochtend driemaal zal verloochenen. Dat is liefde, dienstbaarheid, zonder aanzien des persoons! Dit zonder kapsones afwissen van het woestijnstof van de voeten der apostelen spiegelt de vernederende kruisdood waarmee Jezus onze ziel van zonden reinigt.

Die Voetwassing is een nederig gebaar, dat past bij de geboorte in een stal, de intocht in Jeruzalem op een ezel en niet te paard, de dood aan het kruis. Juist daarom is het in al zijn eenvoud een groots gebaar van dienstbare liefde. Wie déze liefde kan opbrengen mag hopen op de verrijzenis en het eeuwig leven.

Amen.

